

Vydali se na cestu, chodili od vesnice k vesnici, přinášeli všude radostnou zvěst a uzdravovali. (Lukáš 9,6)

Přemýšlím, co se v nás obvykle odehrává, když si uvědomíme, že „bychom měli“ někomu něco říct o Ježíši. Když se na ty vnitřní pocity a překážky občas ptám různých křesťanů, slyším rozmanité odpovědi: od výčitek svědomí, přes nejistotu nebo strach, až po rozhodnutí „raději řeknu aspoň něco, abych si to pak nevyčítal“. Opravdu jen málokdy slyším, že to je přece sdílení „RADOSTNÉ ZVĚSTI“, kterou si nemůžu nechat sám pro sebe! A tak uvažuji o hlubší podstatě našeho vztahu s Pánem Ježíšem.

Žalmista David reflektuje nádherné prožitky: *Vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho.* (Žalm 16,11)

Zkušenost mi ukazuje, že pokud naše sdílení vyvěrá z opravdové radosti ve vztahu s Ježíšem (nebo s nebeským Otcem), lidé tam venku to prostě poznají! A nezřídka nám pak kladou i velmi hluboké otázky.

Vnímáš „neskonale blaho“ v pravici svého nebeského Otce? Těšíš se ze svého spojení s Ježíšem? Je to jen o tom, abychom se k Němu znovu „přitulili“, abychom s Ním žili v trvalém a úzkém spojení...